

Όταν η δουλειά γίνεται ντροπή

Αναδημοσίευση από το prin.gr

Μαριάννα Τζιαντζή

Χιλιάδες νέοι και λιγότερο νέοι αρνούνται να εργαστούν ως ξενοδοχοϋπάλληλοι, ιδίως στους λεγόμενους δημοφιλείς τουριστικούς προορισμούς. Για την ακρίβεια, αρνούνται να εργαστούν με τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας που επικρατούν σε πολλούς νησιωτικούς παραδείσους.

«Η δουλειά δεν είναι ντροπή», λέγαμε μια φορά κι έναν καιρό. Θυμάμαι κάποιο δάσκαλο στο δημοτικό που απειλούσε τους κουμπούρες μαθητές ότι αν δεν μάθουν γράμματα και δεν πάρουν απολυτήριο, «θα καταντήσουν σκουπιδιάρηδες» (και όχι «υπάλληλοι καθαριότητας», ένα επάγγελμα μάλλον περιζήτητο αφού πολλοί τέτοιοι υπάλληλοι προσλαμβάνονται από τους δήμους με εξάμηνη σύμβαση). Να όμως που χιλιάδες νέοι και λιγότεροι νέοι διαπιστώνουν ότι κάποτε η δουλειά γίνεται ντροπή και αρνούνται να εργαστούν ως ξενοδοχοϋπάλληλοι, ιδίως στους λεγόμενους δημοφιλείς τουριστικούς προορισμούς. Για την ακρίβεια, αρνούνται να εργαστούν με τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας που επικρατούν σε πολλούς νησιωτικούς παραδείσους, όπως στη Μύκονο, την Κρήτη, τη Σαντορίνη. Όταν το εργατικό κίνημα (που σε πολλές περιοχές έχει δώσει αγώνες) δεν μπορεί να αλλάξει τις συνθήκες, οι εργαζόμενοι απέχουν – και ποιοι είμαστε εμείς που θα τους καταμαρτυρήσουμε νωθρότητα ή άρνηση αντιμετώπισης της πραγματικότητας;

Ακόμα και οι δούλες, οι υπηρέτριες που βαφτίστηκαν «υπηρεσίες», γύρω στο 1950, συνδικαλίστηκαν, διεκδίκησαν και κατοχύρωσαν το ρεπό της Κυριακής. Συνδικαλίστηκαν και οι Έλληνες ξενοδοχοϋπάλληλοι, αλλά το ρεπό δεν κατοχυρώθηκε ή τουλάχιστον δεν έχει κατοχυρωθεί γι' αυτούς που εργάζονται στη ζούλα, που προσλαμβάνονται με διαδικασίες φαστ τρακ ύστερα από την αποστολή ενός βιογραφικού, μια σύντομη συνέντευξη και μια

εξάωρη ταχύρρυθμη εκπαίδευση. Και στη συνέχεια τους ρίχνουν στα ξενοδοχειακά κάτεργα: 7 μέρες 12ωρης εργασίας την εβδομάδα με μισθό 700 ευρώ. Τους απομένουν 12 «ελεύθερες» ώρες κάθε μέρα για ύπνο, φαγητό, για «λογισμό και όνειρο».

Όμως ο χώρος που τους παραχωρείται από τη διεύθυνση του ξενοδοχείου για ύπνο, λογισμό και όνειρο είναι συνήθως ένα τσιμεντένιο υπόγειο, που δεν αερίζεται επαρκώς, δίχως ψύκτη νερού, ένας διάδρομος που έχει βαφτιστεί δωμάτιο και που αν απλώσεις τα χέρια, όπως λένε χαρακτηριστικά οι εργαζόμενοι, οι παλάμες σου αγγίζουν και τους δύο απέναντι τοίχους.

Μετά το σοκ και την αγανάκτηση που προκάλεσε η απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου των ΗΠΑ για απο-νομιμοποίηση των αμβλώσεων, έπεσε η ιδέα της αποχής από το σεξ ως μέσο άσκησης πίεσης στην πολιτική εξουσία. Η Λυσιστράτη ξαναζεί! Όμως στην εποχή μας, στην Ελλάδα και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, οι ξενοδοχοϋπάλληλοι επιλέγουν την αποχή από την εργασία μπας και δουν άσπρη μέρα. Και δεν απέχουν απλώς, δεν κάνουν απεργία ώστε να επιστρέψουν με πιο ανθρώπινους όρους, ρίχνουν μαύρη πέτρα πίσω τους.

Στην πραγματικότητα, οι μόνιμοι ξενοδοχοϋπάλληλοι, οι πεπειραμένοι και καταρτισμένοι δεν γίνονται ξαφνικά Λυσιστράτες, δεν παραιτούνται μαζικά από τη δουλειά τους. Αυτό που συμβαίνει είναι η απότομη αύξηση της πελατείας λόγω καλοκαιριού και της σπασμωδικής λήξης των μέτρων για τον κορονοϊό και η απροθυμία πολλών νέων να δουλέψουν για ένα τρίμηνο στη γαλέρα. Πρόθυμοι, τελικά, βρίσκονται ανάμεσα σε φοιτητές που γυρεύουν μια εποχιακή δουλειά, σε ανέργους και σε μετανάστες που γυρεύουν μια οποιαδήποτε απασχόληση. Οι απρόθυμοι δεν είναι αυτοί που τους συντηρούν άλλοι, που έχουν ένα μικρό έστω εισόδημα από άλλη πηγή. Είναι οι αηδιασμένοι. Και είναι πολλοί. Και έχουν δίκιο. Από την κόλαση του Αιγαίου προτιμούν τις δουλειές του ποδαριού στην κόλαση της πόλης.

Στην πρόσφατη συζήτηση στη Βουλή σε επίπεδο πολιτικών αρχηγών για τις κοινωνικές πολιτικές της κυβέρνησης, ο Κ. Μητσοτάκης

αναφέρθηκε με καμάρι στην αύξηση του κατώτατου μισθού ο οποίος έφτασε στο ιλιγγιώδες ποσό των 713 ευρώ. Πράγματι, για έναν ξενοδοχοϋπάλληλο που τριγυρίζει σαν τη σβούρα ή στέκεται όρθιος 12 ώρες την ημέρα η μηνιαία αύξηση των 50 ευρώ ισοδυναμεί με μισό ζευγάρι παπούτσια. Και τα άτιμα τα παπούτσια έχουν την κακή συνήθεια να φθείρονται.

Πόσο ελπιδοφόρα θα ήταν η απροθυμία εργασία,ς αν εκδηλωνόταν σε άλλους χώρους. Αν οι νέοι απέφευγαν τη φοίτηση στις σχολές της Αστυνομίας, αν αρνούνταν να ψεκάζουν και να ξυλοκοπούν διαδηλωτές, αν αρνούνταν να υπηρετήσουν στην πανεπιστημιακή αστυνομία. Αν οι λιμενεργάτες και οι σιδηροδρομικοί αρνούνταν να φορτώσουν ελληνικής ή αμερικανικής προέλευσης όπλα για την Ουκρανία. Αν οι δεσμοφύλακες αρνούνταν να εργαστούν σε συνωστισμένες φυλακές, όπου ο ένας κρατούμενος είναι πάνω στον άλλο και όλοι μαζί λένε «I can't breathe». Ναι, υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις οποίες η δουλειά γίνεται ντροπή.

Λένε πως η φύση απεχθάνεται το κενό. Το ίδιο και η εργασιακή εκμετάλλευση. Ο συλλογικός αγώνας είναι αυτός που αλλάζει τα πράγματα και όχι η απροθυμία εργασίας. Όμως ακόμα και αυτή η απροθυμία –που δεν ξέσπασε απότομα αλλά έχει εκδηλωθεί εδώ και μήνες– κάτι δείχνει. Δείχνει πως η κόλαση και ο παράδεισος μπορεί να συνυπάρχουν στον ίδιο χώρο και πως της γης οι κολασμένοι δεν έχουν ακόμα πει την τελευταία τους λέξη.